

Efeze 1-3

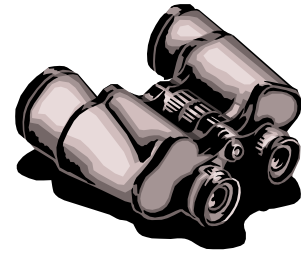
'Onze positie in Christus'

Deze gemeentelijke bijbelstudie maakt deel uit van een serie van drie over de brief van Paulus aan de gemeente van Efeze.

www.veghiambacht.nl/toerusting

1. Onze positie in Christus

De stad Efeze lag in wat wij nu west Turkije noemen, en was in die tijd één van de vijf belangrijkste steden samen met o.a. Rome, Athene en Korinthe. Efeze was de hoofdstad van de provincie Asia en telde meer dan 300.000 inwoners (vergelijkbaar met bijvoorbeeld Den Haag of Utrecht). De stad was een van de grootste havens van de oudheid en was belangrijk voor handel en verkeer. Door haar functie als knooppunt had de stad inwoners van een groot aantal verschillende nationaliteiten. Efeze was bekend als de stad van de godin Artemis (of Diana), van wie men een beeld bezat waarvan men zei dat het uit de hemel was gevallen. De tempel van de godin was een van de zeven wereldwonderen. Ook het openlucht theater waarin 20.000 mensen konden zitten was beroemd. Tenslotte was Efeze een stad waarin magie en tovenarij een belangrijke rol speelden.

De eerste keer dat Paulus Efeze bezoekt blijft hij er maar kort en spreekt hij in de synagoge (Hand 18: 19-20). Later keert Paulus terug naar Efeze en werkt daar onafgebroken drie jaar lang (Hand 20: 31). Gedurende Paulus' werk in Efeze komt 'een talrijke schare' (Hand 19: 26) tot geloof. Boze geesten worden uitgedreven. God doet buitengewone krachten van genezing. Tovenars verbranden voor 50.000 zilverstukken aan toverboeken.

De verandering is niet zonder gevolgen. De verkoop van zilveren Artemis souvenirs stort in. Onder leiding van Demetrius, een zilversmid, komt er een opstand in de stad omdat de inkomsten sterk teruglopen. De inwoners van de stad trekken opgewonden naar het theater en scanderen twee uur lang 'groot is de Artemis der Efeziërs'. De secretaris van de stad weet het oproer te kalmeren. Na afloop neemt Paulus afscheid van de discipelen en vertrekt naar Macedonië.

Later, als Paulus op weg is van Griekenland naar Jeruzalem, heeft hij op het strand bij Milete nog een ontmoeting met de oudsten van Efeze (Hand 19: 13-38). Paulus waarschuwt de oudsten daar onder andere met de woorden 'zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken'.

Aan het einde van zijn zendingsreizen wordt Paulus gevangen gezet. Eerst in Caesarea, waar hij zich verantwoordt voor Felix, Festus en Agrippa. Tenslotte doet Paulus een beroep op de keizer en wordt naar Rome gebracht. Tijdens zijn twee jaar gevangenschap in Rome, schrijft Paulus deze brief rond het jaar 60.

Tijdens Paulus tweede gevangenschap in Rome neemt Timotheüs de leiding over van de gemeente in Efeze. Paulus is terechtgesteld onder keizer Nero rond het jaar 66. Johannes schrijft in Openbaring ook een brief aan Efeze rond het jaar 95.

De rijkdom van Gods kinderen (Ef. 1: 1-14)

Hoewel Paulus onder keizer Nero in de gevangenis zit en hij weet dat na zijn vertrek uit Efeze moeilijke tijden voor de gemeente zouden aanbreken opent hij de brief hooggestemd, met een lofprijzing, waarin hij eigenlijk het eerste gedeelte van vers 3-14 samenvat.

Ef. 1: 3

3 **Gezegend** zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei **geestelijke zegen** in de **hemelse gewesten** gezegend heeft in Christus.

Het eerste woord ‘gezegend’ betekent ‘geprezen’ of ‘aanbeden’. Paulus prijst God voor de ‘geestelijke zegeningen’ waarmee Hij ons gezegend heeft in Christus. Wat wordt nu bedoeld met ‘geestelijke zegeningen’? Zegeningen zijn weldaden van God. Geestelijke zegeningen zijn weldaden van God met een geestelijk karakter, dat wil zeggen weldaden die we ons niet zichtbaar kunnen voorstellen. Dit bijvoorbeeld in tegenstelling tot weldaden als gezondheid, voorspoed, of, zoals voor het Joodse volk: het beloofde land.

De woorden ‘hemelse gewesten’ komen vaker voor in de Efeze brief. Paulus bedoelt daarmee de onzichtbare geestelijke werkelijkheid waar God en de engelen maar ook de satan met zijn demonen zich bevinden. De Bijbelschrijvers onderscheiden:

- 1e hemel: de lucht, het uitspansel,
- 2e hemel: de plaats van engelen en demonen (geestelijke strijd),
- 3e hemel: de woonplaats van God en de gestorven heiligen

Paulus schrijft in II Kor. 12:1-5 bijvoorbeeld dat hij *‘weggevoerd werd tot in de derde hemel’* en daar *‘onuitsprekelijke woorden heeft gehoord, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken’*.

De geestelijke zegeningen worden in de verzen 4-14 nader beschreven. In de tekst hieronder zijn de geestelijke rijkdommen vetgedrukt.

Efeze 1: 4-14

4 Hij heeft ons immers in Hem **uitverkoren voor de grondlegging der wereld**, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. 5 In liefde heeft Hij ons tevoren **ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen** door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, 6 tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.

7 En in Hem hebben wij de **verlossing** door zijn bloed, de **vergeving** van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade, 8 welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand, 9 door ons **het geheimenis van zijn wil** te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, 10 om ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten, 11 in Hem, in wie wij ook **het erfdeel** ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil, 12 opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid, wij, die reeds tevoren onze hoop op Christus hadden gebouwd.

13 In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werd, ook **verzegeld met de Heilige Geest der belofte**, 14 die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.

Het is een gedeelte vol rijkdom, waarin ook een weldoordachte structuur zit. Allereerst kunnen we drie achtereenvolgende delen onderscheiden die betrekking hebben op het werk van God de **Vader** (vers 4-6), God de **Zoon** (vers 7-12) en God de **Heilige Geest** (vers 13-14). Ieder deel eindigt met het doel waarvoor God ons die geestelijke rijkdommen gegeven heeft: *tot lof van zijn heerlijkheid*.

Een laatste terugkerend element dat we in dit gedeelte, en eigenlijk in de hele brief, terugvinden zijn de woorden 'in Hem'. Met deze woorden drukt Paulus het belangrijkste principe van het Christen zijn uit. Wij ontvangen de geestelijke zegening niet door goed ons best te doen, of door iets te presteren, maar juist door te stoppen met zelf te ploeteren en daarentegen ons leven volledig in handen van Christus te geven. God wil ons alles geven, maar wij kunnen het pas ontvangen wanneer wij rusten in het volbrachte werk van Christus. Niet wij, maar Christus moet centraal staan.

Efeze 1: 4-14

4 Hij heeft ons immers **in Hem** uitverkoren voor de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. 5 In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, 6 tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.

7 En **in Hem** hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergiving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade, 8 welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand, 9 door ons het geheimenis van zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich **in Hem** had voorgenomen, 10 om ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten, 11 **in Hem**, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil, 12 opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid, wij, die reeds tevoren onze hoop op Christus hadden gebouwd.

13 **In Hem** zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; **in Hem** zijt gij, toen gij gelovig werd, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte, 14 die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.

Samengevat kunnen we de geestelijke zegeningen als volgt weergeven. We zijn:

- **uitverkoren** door God de Vader;
- **verlost** door God de Zoon;
- **verzegeld** door God de Heilige Geest.

We zullen nu vers voor vers de geestelijke zegeningen nader bekijken.

Efeze 1: 4

4 Hij heeft ons immers in Hem **uitverkoren voor de grondlegging der wereld**, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.

Het begrip ‘uitverkoren’ heeft in de kerkgeschiedenis en ook nog vandaag de dag tot veel misverstand geleid. De leer van de uitverkiezing is ook één van de moeilijkste stukken van de Bijbel. Dat komt omdat het lijkt alsof er teksten in de Bijbel staan die elkaar tegenspreken. Aan de ene kant maakt de Bijbel heel duidelijk dat God degene is die het initiatief moet nemen voor de redding van de mens, bijvoorbeeld in:

- *Johannes 6: 44*
“Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.”
- *Handelingen 13: 48*
“en allen, die **bestemd waren ten eeuwige leven**, kwamen tot geloof”
- *Romeinen 8: 30*
“en die Hij **tevorens bestemd heeft**, die heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft die heeft Hij ook gerechtvaardigd”
- *Romeinen 9: 18*
“**Hij ontfermt** Zich dus over wie Hij wil en **Hij verhardt** wie Hij wil”
- *II Timotheüs 1: 9*
“die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar **naar zijn eigen voornemen** en de genade die ons in Christus Jezus gegeven is **voor eeuwige tijden.**”

Tegelijkertijd maakt de Bijbel duidelijk dat zelfs de wil om tot God te komen niet uit onszelf kan komen, maar ons door God gegeven moet worden.

- *Johannes 6: 44*
“...want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt.”
- *Romeinen 9: 16*
“Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan wel of iemand loopt, **maar van God, die Zich ontfermt**”

- *I Korinthiërs 4: 7*
“Want wie onderscheidt u? En **wat hebt gij dat gij niet ontvangen hebt?**”

Daar tegenover staat de steeds terugkerende oproep aan de verloren mens om zich opnieuw tot God te wenden en te bekeren.

- *Mattheüs 11: 28*
“**Komt tot Mij**, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”
- *Handelingen 13: 48*
“**Bekeert u** en een ieder late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van zonden”
- *II Korinthiërs 5: 20*
“in naam van Christus vragen wij u: **laat u met God verzoenen.**”
- *I Timotheüs 2: 4*
“Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, **die wil dat alle mensen behouden worden** en tot erkenning van de waarheid komen”

Wie werkelijk bijbelgetrouw wil zijn laat beide aspecten - in hun onderlinge spanning - staan. Ontsporingen ontstaan altijd wanneer één van deze twee aspecten benadrukt wordt en de andere wordt ‘vergeten’. De twee valkuilen waarin we dan kunnen vallen zijn de volgende:

Misverstand 1: voor iedereen ligt bij zijn geboorte al vast of hij is uitverkoren of niet. Wat je verder ook doet, je kunt daar niets meer aan veranderen.

Misverstand 2: de mens heeft een vrije wil, afhankelijk van zijn keuze voor of tegen God wordt hij al of niet behouden. God staat daar machteloos in.

Beide opvattingen zijn NIET bijbels. De bijbelse lijn is om beide aspecten van de verkiezing naast elkaar te laten staan, en niet tegen elkaar uit te spelen. Een beeld dat het makkelijker kan maken voor ons om te begrijpen is gegeven door Maarten Luther, die zei: het geloof is een poort waarop aan de buitenkant staat “komt allen tot Mij” en waarop aan de binnenkant staat “uitverkoren van voor de grondlegging der wereld”. God heeft ons iets van de uitverkiezing laten zien, niet om ons fatalistisch te maken, maar om ons te laten beseffen hoe groot Hij is.

Efeze 1: 7

7 En in Hem hebben wij de **verlossing door zijn bloed**, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade.

De verlossing die wij in Christus hebben is een volledige juridische vrijspraak van een schuld die ons tot een slaaf van de satan maakte. De verlossing is eigenlijk een ‘vrijkoping’ waarvoor het bloed van Christus de prijs was die betaald werd. De diepte van die verlossing wordt duidelijk in bijvoorbeeld Kolossenzen 2: 13-14 waarin het beeld gebruikt wordt van een **bewijsstuk**, dat onze schuld door onze overtredingen beschrijft. Normaal gesproken werd bij aflossing van een schuld iets als ‘voldaan’ over het document gezet. Op die

manier blijft wel zichtbaar dat de schuld er ooit geweest is. Paulus schrijft in Kolossenzen echter dat Christus aan het kruis het bewijsstuk dat tegen ons getuigde **uitgewist** heeft. God herinnert het zich niet meer. Hij heeft er als het ware een ‘blinde vlek’ voor gekregen.

Kol. 2: 13-14

... toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold, **door het bewijsstuk uit te wissen**, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij gedaan door het aan het kruis te nagelen.

Een andere geestelijke zegen die wij ontvangen hebben is de openbaring van een ‘geheimenis’. Met dit woord (‘mysterie’), beschrijft Paulus iets wat tot op dat moment nog niet eerder bekend was, maar dat nu bekend gemaakt is. Gods plan is om de volledige schepping, die na de zondeval vervallen is tot gebrokenheid en chaos, opnieuw tot volledige harmonie te brengen door alles onder het gezag van Christus te stellen. God openbaart ons dit geheimenis tot onze troost: de hele geschiedenis loopt uit op de absolute heerschappij van Christus.

Efeze 1: 9

9 door ons het **geheimenis** van zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, 10 om ter voorbereiding van de volheid der tijden, **al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten.**

In één van de vorige verzen lezen we dat we in Christus volledige kwijtschelding van onze schuld hebben. De volgende tekst gaat nog verder: God verlost ons niet alleen van onze schuld, Hij geeft ons nog een erfdeel voor die schuld in de plaats. Daar waar we eerst een enorme schuld hadden, daarna van die schuld verlost zijn, hebben we nu daarbij een enorme rijkdom ontvangen. Wat moeten we ons nu voorstellen bij dat ‘erfdeel’? Een erfdeel is iets dat we nog moeten ontvangen, maar dat al voor ons klaarligt en voor ons bestemd is. Het erfdeel dat God voor ons heeft klaarliggen is:

- eeuwig leven,
- een nieuw verheerlijkt lichaam;
- een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Efeze 1: 11

11 in Hem, in wie wij ook het **erfdeel ontvangen hebben**, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil

Tenslotte mogen we als christen de zekerheid hebben dat we ‘verzegeld zijn’ met de Heilige Geest. Dat betekent dat God Zijn zegel (stempel) op ons gezet heeft. Een zegel is een eigendomskenmerk, een waarmerk van de betrouwbaarheid van iets en een middel om bederf tegen te gaan. Het werk van de Heilige Geest is om ons in ons hart volkomen zeker te maken van de betrouwbaarheid van het Evangelie en van Gods beloften. De Heilige Geest die in ons werkt is als het ware een ‘voorschot’ op de erfenis die ons nog wacht, met de zekerheid dat de rest ook zal volgen.

Efeze 1:13-14

13 In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook **verzegeld met de Heilige Geest der belofte**, 14 die een **onderpand is van onze erfenis**, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.

Het gebed van Paulus voor de gemeente (Ef. 1: 15-22)

Daar in de gevangenis in Rome, onder keizer Nero, begint Paulus met God te danken over het geloof van de heiligen te Efeze. Maar Paulus dankt niet alleen, hij bidt ook voor de gemeente. En de inhoud van Paulus gebed is dat de Christenen te Efeze God 'recht', dat wil zeggen 'op de juiste manier' zullen leren kennen. Kennen in de Bijbel is niet alleen 'kennis hebben over iets', maar veel dieper: een relatie hebben, iets dat zowel het *verstand* als het *hart* raakt. Paulus gebed geeft aan dat blijkbaar het kennen van God op de juiste manier niet vanzelfsprekend is, ook niet voor Christenen! Zonder de Geest van wijsheid vallen we van nature steeds weer terug op een 'menselijk Godsbeeld'.

Efeze 1:15-17

15 Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, 16 niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, 17 opdat de God van onze Here Jezus Christus, de vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring **om Hem recht te kennen**.

Net zoals we van nature, zonder Gods Geest, Hem niet kunnen kennen, zijn we van nature ook 'blind' voor de rijkdom van de geestelijke zegeningen die we ontvangen hebben. Paulus bidt daarom dat de gelovigen in Efeze 'verlichte ogen van hun hart' krijgen. Hij wil eigenlijk dat ze als het ware met 'andere ogen' naar de werkelijkheid gaan kijken. Hij beschrijft nog eens de rijkdom van de geestelijke zegeningen en kan bijna geen woorden vinden die uitdrukken hoe groot die wel is. Hij spreekt van 'hoe rijk de heerlijkheid is van zijn erfenis' en over Gods kracht die 'overweldigend groot'.

Efeze 1:18-19

18 **verlichte ogen [uws] harten**, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe **rijk de heerlijkheid** is zijner erfenis bij de heiligen, 19 en hoe **overweldigend groot** zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de **sterkte zijner macht**.

Nadat Paulus nogmaals de rijkdom van onze geestelijke zegeningen beschreven heeft volgt er een tekst waarin hij de absolute heerschappij van Christus beschrijft. Pas als we ons de situatie van Paulus indenken wordt duidelijk hoe bijzonder het is dat Paulus door het geloof tot die belijdenis komt. Hij schrijft deze brief dertig jaar na de dood van Christus. In het Romeinse rijk herinnerde men zich Christus als de leider van een Joodse sekte, die aan het kruis was terechtgesteld. Er waren in die tijd ook veel andere sekten, die na verloop van tijd ook verdwenen. De christelijke gemeente leefde die jaren in een Romeins rijk, waarin de keizers Caligula, Claudius en Nero regeerden met absolute

macht. Op het moment dat Paulus dit schrijft is hij zelf gevangene van Nero. Menselijkerwijs is er dus geen enkele reden om te schrijven dat Christus is gezet aan Gods rechterhand 'boven alle overheid en macht en kracht ...'. Het is hier net als met de knecht van Elisa bij de belegering van de stad Dotan (II Koningen 6:15-17), toen zijn ogen opengingen en hij iets van de geestelijke werkelijkheid mocht zien en vurige paarden en wagens rondom Elisa zag. Paulus 'ziet' door het geloof, en door de Heilige Geest, de onzichtbare werkelijkheid.

Efeze 1:21

..door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, 21 **boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstende eeuw.**

Diezelfde Christus, onder wiens voeten alles gesteld is, is door God als hoofd aan de gemeente gegeven. In alles wat ons binnen de gemeente overkomt mogen we er zeker van zijn dat Hij ons leidt, ons voedt en ons beschermt.

Efeze 1:22,23

22 En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld, **en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente**, 23 die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

Het wonder van de genade (Ef. 2: 1-10)

Nadat Paulus in het vorige deel geëindigd is met een beschrijving van de heerlijkheid en macht van Christus, maakt hij nu als het ware een draai van 180 graden en richt zijn aandacht op de gelovigen van Efeze. Hij beschrijft hoe ze er aan toe waren voordat ze Christus leerden kennen. Het is een ontluisterend beeld, waarin Paulus ons er op wijst dat wij van nature:

- geestelijk dood zijn, van God afgesneden (vs. 1)
- in bewuste rebellie tegen God verkeren (vs. 2)
- de toorn van God hebben verdiend (vs. 3)

De bewoordingen die Paulus gebruikt (bv. 'dood') geven aan dat wij van nature totaal verloren zijn. Wie wel eens bij een dode gestaan heeft beseft op zo'n moment hoe absoluut dat is. Erger dan 'dood' had het niet kunnen zijn.....

Efeze 2:1-3

1 Ook u, hoewel gij **dood waart door uw overtredingen en zonden**, 2 waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de **kinderen der ongehoorzaamheid**, 3 – trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, **kinderen des toorns** -

In dezelfde tekst wijst Paulus op de consequenties die dat had voor ons leven in de wereld. Paulus wijst erop dat de mens van nature niet vrij is, maar *gebonden* is om te wandelen, volgens de regels van de wereld waarin we leven

en volgens de influisteringen van de satan. Van nature zijn we eigenlijk ‘gedwongen meelopers’. Ieder mens heeft maar twee mogelijkheden:

- ofwel onder de beheersing van de **wereldgeesten**,
- ofwel onder de controle van de **Heilige Geest**.

Er is geen mogelijkheid van neutraliteit. De volledig ‘vrije wil’ is een illusie!

Efeze 2:1-3

1 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, 2 waarin gij vroeger gewandeld hebt **overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht**, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid

Ook in dezelfde tekst wijst Paulus op de drie vijanden van de mens:

- de wereld, die wordt geregeerd door anti-goddelijke principes (vs. 2)
- de satan, de overste van de macht der lucht (vs. 2)
- het vlees, de menselijke natuur met zijn verkeerde begeerten (vs. 3)

Een kind van God mag weten dat Christus deze vijanden aan het kruis heeft overwonnen. Toch blijven die oude vijanden van ons, ook na onze bekering, op de loer liggen. We moeten altijd waakzaam blijven! Alleen ‘in Hem’ is er overwinning.

Efeze 2:1-3

1 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, 2 waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop **dezer wereld**, overeenkomstig **de overste van de macht der lucht**, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid, 3 – trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in **de begeerten van het vlees en van de gedachten**, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns -

De kern van het evangelie is samengevat in de eerste twee woorden van vers 4 ‘**God echter ...**’. Paulus laat geen twijfel over onze totale verlorenheid en onze onmacht om daar zelf iets aan te veranderen. Hoewel wij het zelf hebben verprutst laat God het er niet bij zitten. Hij heeft aan het kruis zelf de straf gedragen die voor ons was bestemd. We moeten niet al te snel over deze tekst heen lezen. Ons geloof krijgt pas diepte door de blijvende verwondering over Gods daad van redding.

Het woord ‘mede’ drukt hetzelfde principe uit als de woorden ‘in Hem’ uit hoofdstuk 1. Christus is voor ons gestorven, opgestaan uit de dood en gezet in de hemelse gewesten. Iedereen die volledig zijn vertrouwen op Hem stelt is ‘in Hem’ en daardoor is wat met Christus gebeurde ook met hem of haar gebeurd. Wij mogen delen in Zijn opstanding en met Hem een plaats in de hemel hebben. Wij hebben als het ware een ‘hemels paspoort’ gekregen. Paulus zegt in Filippenzen 3:20 ook: “Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen”. Niet ‘wij *worden* burgers’, maar ‘wij *zijn* burgers’. Het is op dit moment al realiteit. Paulus wil niets liever dan dat de gemeente meer en meer uit dat besef gaat leven.

Efeze 2:4-6

4 **God echter**, die **rijk is aan erbarming**, heeft, om zijn **grote liefde**, waarmede Hij ons heeft liefgehad, 5 ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen **mede levend gemaakt** met Christus, - door genade zijt gij behouden -, 6 en heeft ons **mede opgewekt** en ons **mede een plaats gegeven** in de hemelse gewesten, in Christus Jezus.

Tenslotte gaat Paulus nog in op een gevolg van onze redding: ‘goede werken’. Het begrip ‘goede werken’ komt in deze tekst twee maal voor. De eerste keer dat het genoemd wordt maakt Paulus duidelijk dat goede werken nooit mee kunnen helpen aan ons behoud. Goede werken zijn daarentegen wel de *bestemming* van de mens, het *doel* waarvoor hij geschapen is. Maar: goede werken hoeven niet door eigen inspanning verkregen te worden. Door het verlossingswerk van Christus zijn onze goede werken al door Hem ‘tevorens bereid’. Wij hoeven alleen maar te leven uit het volbrachte werk van Christus.

Efeze

8 Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; 9 **niet uit werken**, opdat niemand roeme. 10 Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus **geschapen om goede werken te doen**, die God **tevorens bereid** heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

De eenheid en roeping van de gemeente (Ef. 2:11 - 3:21)

In de gemeente in Efeze waren zowel gelovigen uit de Joden als uit de heidenen. Dat gaf spanningen. Paulus gaat daarop in en beschrijft eerst de situatie van de heidenen voordat ze deel van de gemeente werden. Ook hier weer een situatie die geen enkele ruimte voor illusies laat...

Efeze 2:11,12

11 Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, ..., 12 dat gij te dien tijde **zonder Christus** waart, **uitgesloten van het burgerrecht** Israëls en **vreemd aan de verbonden** der belofte, **zonder hoop** en **zonder God** in de wereld.

Daartegenover schetst Paulus de situatie van de heidenen na het offer van Christus. In plaats van veraf zijn ze dichtbij gekomen. In plaats van vreemdelingen zijn ze medeburgers, in plaats van bijwoners zijn ze huisgenoten van God.

Efeze 2:13,19

13 Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds **veraf** waart, **dichtbij** gekomen door het bloed van Christus. 19 Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar **medeburgers** der heiligen en **huisgenoten** Gods.

De redding van de heidenen maakt deel uit van Gods eeuwige plan, maar was tot na Pinksteren onbekend. Voor ons is dat twee eeuwen later moeilijk voor te stellen, maar in die tijd was het een absolute verrassing! We lezen daar ook over in Handelingen 15, waar in Jeruzalem een speciale vergadering van

apostelen en oudsten wordt belegd om over deze dingen te spreken. We zien het ook wanneer God Petrus naar de heiden Cornelius wil sturen, en God eerst een engel naar Petrus stuurt die hem een droom geeft waarin het hem duidelijk wordt dat hij dit inderdaad mag doen. Tot op dat moment was het voor Petrus ondenkbaar dat hij dat gedaan zou hebben.

Efeze

3 dat mij door openbaring het **geheimenis** bekend gemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef.

6 (dit geheimenis), **dat de heidenen mede-erfgenamen zijn**, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie.

8 Mij ... is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, 9 en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), **dat van eeuwen verborgen is gebleven in God.**

Nadat Paulus uitgelegd heeft hoe God uit Joden en heidenen een bruid voor zijn Zoon, Jezus Christus, wil vormen laat hij iets zien van Gods bedoeling met de gemeente. De gemeente is er niet alleen voor onszelf, maar speelt een heel belangrijke rol in de uitvoering van Gods plan. God heeft ervoor gekozen om Zijn veelkleurige wijsheid bekend te maken in de hemelse gewesten door middel van de gemeente hier op de aarde.

De engelen van God zullen bij het zien van de ontwikkelingen in de Gemeente zich verheugen over God en Hem groot maken, vanwege Zijn wijsheid. De demonen zullen, waar ze de verdere ontwikkeling gaan herkennen van het plan van God in woede ontsteken en trachten de uitvoering van de plannen stuk te laten lopen door christenen te verleiden.

Efeze 3:10

10 opdat thans, **door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden**, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd.

Na het belang van de gemeente te hebben beschreven dankt Paulus God voor Zijn geweldige grootheid en liefde. Hij eindigt het gedeelte met een bemoedigende lofprijzing aan God.

Efeze 3:20-21

20 Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, **bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen**, 21 Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen.

